

НАРЕДБА № 49 от 16.10.2014 г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и 2 от Кодекса за застраховането и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства

Приета с Решение № 149-Н от 16.10.2014 г. на Комисията за финансов надзор, обн., ДВ, бр. 90 от 31.10.2014 г.

Раздел I Общи положения

Чл. 1. (1) С наредбата се уреждат условията и редът за извършването на задължителното застраховане по застраховките "Гражданска отговорност" на автомобилистите и "Злополука" на пътниците, за сключване на граничната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, за издаване на сертификат "Зелена карта" и редът за тяхното отчитане.

(2) С наредбата се урежда единната унифицирана номерация за:

1. полиците по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите;
2. полиците по гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите;
3. сертификатите "Зелена карта";
4. полиците по задължителната застраховка "Злополука" на пътниците.

(3) С наредбата се въвежда единна методика за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства. Съветът на Гаранционния фонд ежегодно до 30 септември приема и представя в Комисията за финансов надзор становище за необходимостта от актуализация на методиката по изречение първо заедно с конкретни предложения за изменение и допълнение в съответствие с изразеното становище.

(4) С наредбата се урежда съдържанието на полиците по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Чл. 2. Договорите за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и за задължителна застраховка "Злополука" на пътниците се сключват само по условията на Кодекса за застраховането и тази наредба.

Чл. 3. (1) За едно и също моторно превозно средство и в рамките на лимитите по чл. 266 от Кодекса за застраховането застраховател няма право да сключва задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите при наличието на друга такава,

при условие че сроковете на валидност на двете застраховки изцяло или частично съвпадат.

(2) Гаранционният фонд обезпечава технологично изпълнението на забраната по ал. 1.

Раздел II

Задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилите

Чл. 4. (1) Застрахователната полица по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилите съдържа само реквизитите по чл. 184, ал. 3, т. 6, 8, 9, 10 и ал. 5 от Кодекса за застраховането, както и:

1. наименованието на застрахователя;
2. седалището и адрес на управление на застрахователя, като застрахователите от трета държава, извършващи дейност чрез клон в Република България, посочват седалището и адреса на управление на застрахователя в третата държава и на клона в Република България;
3. номер на акта на компетентния орган, с който е издаден лиценз за извършване на застрахователна дейност от застрахователя, като застрахователите от трета държава, извършващи дейност чрез клон в Република България, посочват номера на акта на компетентния орган по седалището на застрахователя в третата държава и на компетентния орган в Република България;
4. ЕИК за застрахователите със седалище в Република България, съответно номер на регистрация в търговски или друг подобен регистър за застрахователите със седалище в държава членка или в трета държава;
5. името и адреса, съответно наименованието, седалището, адреса на управление и ЕИК, съответно номера по БУЛСТАТ на собственика на моторното превозно средство;
6. името и адреса на обичайния водач или на държателя на моторното превозно средство, когато е различен от собственика;
7. данни за моторното превозно средство: тип, марка (модел), регистрационен номер и номер на рама на моторното превозно средство, вид на регистрацията – постоянна, временна, транзитна, срок на валидност на регистрацията, обем на двигателя и цвят на моторното превозно средство;
8. поредния номер на застрахователната полица, образуван по реда на чл. 40, ал. 2;
9. текст със следното съдържание: "Териториален обхват на покритието: Въз основа на платената премия тази застраховка покрива отговорността на застрахованите лица за вреди, причинени на територията на Република България, другите държави – членки на

Европейския съюз, всички държави от Европейското икономическо пространство, Андора, Сърбия и Швейцария, както и на територията на трета държава, когато вредите са били причинени на лица от държава членка, в случаите на пътуване между териториите на две държави членки и при условие, че не е налице национално застрахователно бюро, което да носи отговорност за тази територия, през целия срок на договора, в това число във всеки период в рамките на този срок, когато моторното превозно средство се намира на територията на някоя от посочените държави.";

10. текст със следното съдържание: "Обект на застраховане: Съгласно Кодекса за застраховането застрахована е гражданската отговорност на застрахованите лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторното превозно средство, за които вреди застрахованите отговорят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата.";

11. текст със следното съдържание: "Застрахователна сума (лимит на отговорност): Съгласно действащите разпоредби на Кодекса за застраховането към датата на възникване на застрахователно събитие.";

12. срок на договора, с начало и край, определени до минута на съответния час, ден и година;

13. ред за уреждане на отношенията при забавяне на плащането или неплащане на дължимата премия.

(2) В случаите, когато със застрахователната полица застрахователят покрива разширено доброволно покритие над минималната застрахователна сума по Кодекса за застраховането, текстът по ал. 1, т. 11 не се вписва в полицата, а в нея се вписва договореният между страните размер на застрахователната сума, като се отбелязва, че застраховката осигурява и покритието съгласно закона в другите държави членки, когато то е по-високо от договореното.

(3) Когато със застрахователната полица по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите се предоставя допълнително покритие по чл. 28, ал. 2 или покритие, по една или повече допълнителни доброволни застраховки, за покритието се издава добавък (допълнително споразумение) или се включва в застрахователната полица по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в обособена част, така че да не възпрепятства спазването на ал. 1.

(4) Застрахователната полица по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите се изготвя на български език или на български и английски език, като във всеки случай на английски език се превежда информацията по ал. 1, т. 1 – 8.

(5) При разсрочване на застрахователната премия в полицата се записват датата на падежа и точният размер на всяка разсрочена вноска.

Чл. 5. (1) При сключване на задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на

автомобилистите застрахователят може да поиска лицето, което сключва застраховката, да представи:

1. копие на първа и втора част на свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, във връзка с което се сключва застраховката, или в случаите, когато няма регистрация – други документи, удостоверяващи правото на собственост, включително копие на митническа декларация, фактура или друг документ, съдържащ номер на рама на моторното превозно средство;

2. писмени отговори на поставени въпроси за съществени обстоятелства по смисъла на чл. 188, ал. 1 и 2 от Кодекса за застраховането;

3. удостоверение по чл. 8, ал. 2, когато застрахователната полица се сключва само по регистрационен номер на временна табела.

(2) Когато са събрани документи по ал. 1, копие от тях задължително се прилага към екземпляра на застрахователната полица, който остава при застрахователя и се съхранява за срока на съхранение на застрахователната полица.

Чл. 6. (1) В случай на неточно обявено или премълчано обстоятелство, за което застрахователят е поставил писмено въпрос, застрахователят не може да прекрати договора за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите на основания по чл. 189, ал. 1 и 3, чл. 190, ал. 2 или чл. 191 от Кодекса за застраховането.

(2) Когато неточно обявено или премълчано обстоятелство е оказало въздействие за настъпване на събитието или за увеличаване размера на вредите, застрахователят не може да откаже плащане на увредените лица, нито да намали размера на застрахователното обезщетение.

(3) В случаите на необявени обстоятелства, за които застрахователят писмено е поставил въпрос, той има право в срока по чл. 189, ал. 1 съответно по чл. 190, ал. 1 от Кодекса за застраховането да иска разликата между договорената премия и премията, която съответства на риска при отчитане на необявеното обстоятелство, която е била в сила към датата на сключване на застрахователния договор съгласно тарифата на застрахователя, заедно с лихвата за забава. Застрахователят уведомява потребителя за правото си по изречение първо преди сключване на застраховката.

(4) Предоставянето на информация пред застрахователя относно територията, на която моторното превозно средство обичайно се използва, не ограничава прилагането на чл. 258, ал. 2 от Кодекса за застраховането и застраховката остава в сила за цялата територия на Република България, на другите държави – членки на Европейския съюз и Европейското икономическо пространство, и на третите държави, чиито национални бюра на застрахователите са страна по Споразумението между националните бюра на застрахователите на държавите – членки на Европейското икономическо пространство, и други асоциирани страни (Многостранното споразумение).

(5) Управлението на моторното превозно средство в рамките на територията по чл. 258, ал. 2 от Кодекса за застраховането, във всеки период в рамките на срока на договора,

не представлява значително изменение на риска по смисъла на чл. 192, ал. 2 от Кодекса за застраховането.

(6) Застрахователят не може под никаква форма да договаря или да изисква допълнителна премия или доплащане на премия или други плащания във връзка с покритие на гражданската отговорност на автомобилистите извън пределите на Република България и в рамките на територията на държавите, чиито национални бюра са членове на Многостранното споразумение, в това число под формата на възстановяване на отстъпка, предоставена при сключването на застраховката.

(7) Тарифата на всеки застраховател по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите трябва ясно да указва, че договорите осигуряват покритие за територията на всички държави по чл. 4, ал. 1, т. 9, през целия срок на договора, в това число във всеки период в рамките на този срок, когато моторното превозно средство се намира на територията на някоя от посочените държави.

Чл. 7. В случаите на придобиване на ново моторно превозно средство на територията на Република България, внос на моторно превозно средство или пускане в движение на временно спряно от движение моторно превозно средство застраховката се сключва преди регистрацията на моторно превозно средство от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи, като в застрахователната полица се вписва само номерът на рамата на моторното превозно средство. След получаване на регистрационен номер от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи застрахованият е длъжен писмено да го обяви пред застрахователя в 7-дневен срок от получаването му.

Чл. 8. (1) Търговците по смисъла на Търговския закон, извършващи внос и продажба на моторни превозни средства, които получават временни табели с регистрационен номер съгласно чл. 30 от Наредба № I-45 от 2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (обн., ДВ, бр. 31 от 2000 г.; изм., бр. 48 и 105 от 2002 г.; изм. с Решение № 7802 от 2003 г. на ВАС – бр. 68 от 2003 г.; изм., бр. 105 от 2003 г., бр. 1 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 21 от 2006 г.; изм., бр. 34 от 2006 г.; доп., бр. 59 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 93 от 2006 г.; попр., бр. 99 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 57 от 2007 г.; доп., бр. 20, 40 и 53 от 2008 г.; изм. и доп., бр. 94 от 2009 г.; изм. с Решение № 5805 на ВАС – бр. 80 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 67 от 2012 г. и бр. 45 от 2014 г.) (Наредба № I-45), са длъжни да сключат задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Застраховката се сключва само по регистрационния номер на временните табели за срока на валидност на временните табели, но не повече от една година.

(2) Полицата за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите се издава от застрахователя срещу представяне от страна на търговеца по ал. 1 на удостоверение от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи, от което е виден регистрационният номер на комплекта временни табели, които ще бъдат предоставени на търговеца.

(3) Гаранционният фонд обезпечава техническата възможност за издаването на застрахователните полици по ал. 1.

Чл. 9. Застрахователният договор по чл. 8, ал.1 се прекратява автоматично:

1. с изтичане срока на валидност на временните табели с регистрационен номер и разрешението за временно движение;

2. при унищожаване, загубване, кражба или отнемане от компетентните органи на временните табели с регистрационен номер;

3. прекратяване или смърт на търговеца, извършващ внос и продажба на моторни превозни средства.

Чл. 10. (1) Застрахователят снабдява лицето, което е сключило задължителната застраховка, със знак, издаден от Гаранционния фонд по чл. 287 от Кодекса за застраховането.

(2) Знакът по ал. 1 съдържа запазената марка на Гаранционния фонд, уникален номер и датата, на която изтича срокът на застраховката. При разсрочено плащане на премията знакът по ал. 1 удостоверява и срока, за който е платена застрахователната премия.

(3) Знакът по ал. 1 се изработва така, че да е само за еднократно използване. Образецът и графичната защита на знака се определят от съвета на фонда.

(4) Гаранционният фонд поддържа регистър на издадените, унищожените, загубените или откраднатите знаци. Управителният съвет на Гаранционния фонд издава правила за обявяване на изгубени, унищожени или откраднати знаци, както и на анулирани знаци.

(5) При изгубване, кражба или унищожаване на знака по ал. 1 застрахователят по молба на собственика, ползвателя, държателя или водача на моторното превозно средство предоставя нов знак, който е валиден до изтичането срока на застраховката, съответно срока, за който е платена застрахователната премия. При предоставянето на нов знак застрахователят може да иска заплащането на неговата стойност, съответстваща на цената по ал. 8.

(6) Гаранционният фонд възлага отпечатването на знака по ал. 1 на изпълнител, определен от съвета на фонда.

(7) Застрахователят заявява писмено пред Гаранционния фонд необходимия му брой от знака по ал. 1.

(8) Застрахователят заплаща заявления от него брой от знака по ал. 1 по установената в договора между Гаранционния фонд и изпълнителя по ал. 6 цена. Плащането се извършва по сметка на изпълнителя.

(9) Застрахователят получава от Гаранционния фонд заявления брой от знака по ал. 1 след представянето на документ, удостоверяващ плащането по ал. 8. Гаранционният фонд отказва изпълнението на заявка на застраховател, който не е платил заявен от него брой от знака по ал. 1.

Чл. 11. (1) Знакът по чл. 10 представлява самозалепващ се стикер с три отрязъка, съответно № 1, № 2 и № 3, с еднакъв номер и контролен талон, като:

1. отрязък № 1 се залепва върху предното стъкло на моторното превозно средство от страната на водача, така че да е осигурена добра видимост;

2. отрязък № 2 се залепва върху екземпляра от застрахователната полица, който се отчита и съхранява при застрахователя;

3. отрязък № 3 се залепва върху контролния талон на обозначеното за това място.

(2) Водачът на моторното превозно средство е длъжен винаги да носи със себе си контролния талон и да го предоставя заедно със застрахователната полица при проверка от контролните органи.

(3) Погрешно попълнен или погрешно перфориран знак или знак с нарушена цялост се анулира и се заменя с нов. Анулирането и подмяната се извършват от застрахователя.

(4) (В сила от 5.05.2015 г. - Дв, бр. 90 от 2014 г.) Номерът на изгубен или откраднат знак се обявява за невалиден в Информационния център от застрахователя, който го е предоставил. Застрахователите ежедневно предоставят на Гаранционния фонд информация за изгубени, откраднати и унищожени знаци за предходния ден.

(5) Когато моторното превозно средство технологично не разполага с предно стъкло и е невъзможно отрязък № 1 от знака да бъде залепен на указаното в ал. 1, т. 1 място, същият отрязък се залепва на застрахователната полица, която се носи от водача на моторното превозно средство и при проверка се представя заедно с контролния талон.

Чл. 12. При настъпване на застрахователно събитие, при което са причинени вреди на трети лица, застрахованият е длъжен в 7-дневен срок писмено да уведоми застрахователя за събитието, както и да изпълни задълженията си по чл. 270 от Кодекса за застраховането. Уведомяването може да се извърши и от увреденото лице.

Чл. 13. (1) Застрахователят е длъжен да приеме и регистрира с входящ номер и дата всяко уведомление за настъпило застрахователно събитие, както и всяка претенция и да регистрира с входящ номер и дата на представяне всички документи, удостоверяващи основанието на претенцията и размера на вредата, включително и датата за явяване за представяне на моторното превозно средство за оглед.

(2) Представянето на моторно превозно средство за оглед и оценка се удостоверява с протокол за оглед или протокол за явяване, на които е вписана датата на явяване.

Чл. 14. Застрахованият е длъжен да уведоми застрахователя за предявен иск към него във връзка с гражданската му отговорност в срок до 7 дни от връчване на исковата молба. Уведомлението следва да съдържа данни за датата, годината и номера на делото, пред кой съд е образувано и размера на иска. Застрахованият е длъжен да поиска привличане на застрахователя в процеса, когато законът допуска това.

Чл. 15. В случаите, при които гражданската отговорност на застрахованите се определя от съдебните органи, след влизането в сила на присъдата или решението правоимащите задължително представят на застрахователя заверен препис от влезлите в сила съдебни актове заедно с мотивите и изпълнителен лист в оригинал.

Чл. 16. Сключени спогодби между застрахованите и увредените лица относно

размера на обезщетението поражда задължение за застрахователя само ако са одобрени от него или ако са сключени със знанието и съгласието на представител по чл. 224, ал. 3 от Кодекса за застраховането. За спогодби се считат и постигнатите споразумения между страните по наказателни дела за размера на обезщетенията по граждански иски, включително и одобрените от съда споразумения по такива дела.

Чл. 17. Претенциите на увредени лица за вреди, причинени на територията на Република България по вина на водач на моторно превозно средство, което обичайно се намира на територия извън Република България, и е от страна, чието национално бюро участва в системата "Зелена карта", се уреждат по ред, определен от Националното бюро на българските автомобилни застрахователи в съответствие с действащите международни споразумения и практика.

Чл. 18. (1) Вреди, нанесени от ремарке, което е свързано с моторно превозно средство и е функционално зависимо от моторното превозно средство по време на движение и/ или когато то се е откачило по време на движение, се покриват от застрахователя по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, свързана с притежаването и ползването на влекача.

(2) Вреди, нанесени от ремарке, което не е свързано с моторно превозно средство и не е функционално зависимо от моторно превозно средство, не е било в движение, както и при самозадвижване, се покриват от застрахователя по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, свързана с притежаването и ползването на ремаркетото.

Чл. 19. Застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите покрива вредите, които застрахованият е причинил на трети лица и за които им дължи обезщетение съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата.

Чл. 20. (1) При нанесени вреди на имущество обезщетението по застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите съответства на действителната стойност на увреденото имущество.

(2) Обезщетението за вреди на моторни превозни средства се определя по методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства съгласно приложения № 1 – 6 от Наредба № 24 от 2006 г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и 2 от Кодекса за застраховането и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства (обн., ДВ, бр. 25 от 2006 г.; изм., бр. 36 от 2006 г., бр. 55 от 2007 г., бр. 3 от 2008 г., бр. 55 от 2011 г. и бр. 97 от 2013 г.)

(3) Застрахователят изплаща и необходимите и целесъобразни разноски за спасяване на увреденото имущество, в това число и транспортни разходи, както и тези за товарни и разтоварни дейности в рамките на застрахователната сума.

Чл. 21. (1) При смърт или телесни увреждания на пострадали лица обезщетението се определя от застрахователна експертна комисия към застрахователя на виновния водач.

(2) Застрахователят назначава комисията по ал. 1 и определя реда и начина на нейното функциониране. При необходимост за доказване на събитието или при определяне размера на вредите в зависимост от характера на уврежданията комисията може да

използва и други специалисти.

(3) Всеки застраховател е длъжен да приеме и да оповести публично на интернет страницата си, както и по друг подходящ начин подробна методика за определяне размера на дължимото обезщетение при неимуществени и имуществени вреди, вследствие на телесно увреждане или смърт, включваща и критериите и икономическите и финансови фактори за обезщетяване на претърпените вреди и пропуснатите ползи, които представляват пряк и непосредствен резултат от увреждането.

Раздел III

Гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилите

Чл. 22. (1) Лице, което при влизане на територията на Република България управлява моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на трета държава и няма застраховка, покриваща отговорността за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторното превозно средство, валидна за територията на Република България, е длъжно да сключи застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилите на граничния контролно-пропускателен пункт (наричана по-нататък "гранична застраховка").

(2) Гранична застраховка е длъжно да сключи и лице, управляващо моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на трета държава, което е влязло на територията на Република България с валидна застраховка по ал. 1, чийто срок изтича, преди лицето да е напуснало територията на страната, освен когато тази застраховка е била продължена или подновена.

(3) Граничните застраховки по ал. 1 се сключват по реда за извършване на застрахователна дейност в района на граничните контролно-пропускателни пунктове, определен от министъра на финансите на основание чл. 33 от Наредбата за граничните контролно-пропускателни пунктове, приета с ПМС № 104 от 2002 г. (ДВ, бр. 54 от 2002 г.; изм., бр. 24 от 2004 г.; изм. и доп., бр. 86 от 2004 г.; изм., бр. 90 и 96 от 2005 г., бр. 85 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 106 от 2006 г., бр. 79 от 2008 г., бр. 14 и 100 от 2009 г., бр. 22 и 61 от 2010 г.), а граничните застраховки по ал. 2 се сключват по общия ред, без използване на услугите на застрахователни посредници.

(4) Не е длъжно да сключва договор за гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилите лице, което управлява моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на държава членка и другите държави, чиито национални бюра са подписали Многостранното споразумение, включително когато изплащането на обезщетение във връзка с гражданската му отговорност е гарантирано от компетентна институция на съответната държава и водачът е включен в списък, изготвен от компетентния орган на държавата, посочващ освободените лица от задължението за сключване на задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилите, и предоставен на Република България.

(5) Застрахователите нямат право да сключват договор за гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите на моторно превозно средство, което обичайно се намира на територията на държава членка и другите държави, чиито национални бюра са подписали Многостранното споразумение.

Чл. 23. (1) Граничната застраховка се сключва за срок, който не може да бъде по-кратък от 30 дни и по-дълъг от 92 дни.

(2) Когато срокът на покритието по договор за гранична застраховка изтича, преди лицето да е напуснало територията на Република България, то е длъжно да сключи нов такъв договор преди изтичането на срока му.

Чл. 24. Към полицата за гранична застраховка се издава сертификат "Зелена карта".

Чл. 25. (1) Доколкото не е установено друго в този раздел, за граничната застраховка се прилага уредбата за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите съгласно Кодекса за застраховането и раздел II, включително правилата за териториално действие на договора за застраховка, за покритите рискове и изключенията от покритие и за минималния размер на застрахователната сума. Премията по гранична застраховка не може да се разсрочва.

(2) Националното бюро на българските автомобилни застрахователи гарантира плащанията по граничните застраховки съгласно условията на международните договори, по които е страна.

(3) Застрахователните договори за гранична застраховка се включват в покритието по презастрахователните договори по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, сключвани от застрахователите.

(4) Всеки застраховател приема отделна тарифа по граничната застраховка.

Раздел IV

Сертификат "Зелена карта"

Чл. 26. (1) Сертификатът "Зелена карта" е международен сертификат, представляващ удостоверителен документ за наличието на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, издаден от името на национално бюро на застрахователи в съответствие с Препоръка № 5, приета на 25 януари 1949 г. от Подкомитета на Комитета по сухопътен транспорт на Икономическата комисия на Организацията на обединените нации за Европа.

(2) Националното бюро на българските автомобилни застрахователи определя, при спазване на международните договори, по които бюрото е страна, и на актовете на органите на Съвета на бюрата, единен образец на полиците за гранична застраховка на автомобилистите и на сертификатите "Зелена карта", както и организира, администрира и контролира тяхното изготвяне, отпечатване и издаване .

(3) Националното бюро на българските автомобилни застрахователи приема правила на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи за сертификат "Зелена карта" и гранична застраховка, които са задължителни за всички негови членове.

Чл. 27. (1) Членовете на Националното бюро на българските автомобилни

застрахователи имат право да издават сертификат "Зелена карта" само на превозни средства, които обичайно се намират на територията на Република България, освен в случаите на гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

(2) По изричното искане на член на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи и по решение на управителния съвет на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи всеки член може да бъде упълномощен да издава сертификати "Зелена карта" в държава, в която не съществува национално застрахователно бюро по смисъла на Вътрешните правила на Съвета на бюрата, при спазване на условията, установени във Вътрешните правила на Съвета на бюрата.

Чл. 28. (1) Застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и сертификат "Зелена карта" за едно моторно превозно средство се издават само от един и същ застраховател.

(2) Допълнителното покритие за трети държави се предоставя с полицата по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или с добавък към нея, срещу заплащане на допълнителна премия, за което застрахователят издава сертификат "Зелена карта".

(3) По искане на потребителя сертификат "Зелена карта" се издава от застрахователя и когато покритието е с териториален обхват само за държавите членки и другите държави, чиито бюра са подписали Многостранното споразумение, като в този случай сертификатът се издава безплатно.

(4) Застрахователят не е длъжен да издава сертификат "Зелена карта", когато застрахователната полица по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите с териториален обхват само за държавите членки и другите държави, чиито бюра са подписали Многостранното споразумение, е съставена на български и на английски език.

Чл. 29. (1) Когато заедно със застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите се издава и сертификат "Зелена карта" и при договорено разсрочено плащане на застрахователната премия, застрахователят е длъжен да издаде сертификат "Зелена карта" за целия срок, за който е събрана застрахователна премия.

(2) Застраховател не може да издава сертификат "Зелена карта" за целия срок на полицата по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, ако не е събрана изцяло застрахователната премия.

(3) Когато сертификат "Зелена карта" е издаден в нарушение на ал. 2 за срок, по-дълъг отколкото е платена застрахователната премия, застрахователят носи отговорност по предоставеното покритие за трети държави в срока, посочен в сертификата.

(4) Когато застрахователната премия е платена изцяло, сертификатът "Зелена карта" се издава за целия срок на застрахователната полица по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, съответно за целия срок на допълнителното покритие за трета държава, ако той не съвпада със срока на основното покритие.

Чл. 30. (1) Сертификат "Зелена карта" се издава от застрахователя за срок най-малко от 15 дни.

(2) В случай че сертификатът "Зелена карта" е издаден за срок, по-кратък от 15 дни, и ако бъде ангажирана отговорността на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи по такъв сертификат "Зелена карта" съгласно Вътрешните правила на Съвета на Бюрата, Националното бюро на българските автомобилни застрахователи има право да възстанови от съответния застраховател платените суми към увредените лица или други национални бюра.

Чл. 31. (1) Сертификат "Зелена карта" е с териториално покритие за държавите, чиито означения не са зачеркнати на специално предвиденото в сертификата поле за териториална валидност. Застрахователят, който издава сертификата "Зелена карта", е длъжен да разясни това обстоятелство на застрахованите лица.

(2) Зачертаване на означение на държава членка или на друга държава, чието бюро е подписало Многостранното споразумение, в сертификат "Зелена карта" не се допуска освен в случаите, когато към гранична застраховка се издава сертификат "Зелена карта", в който са зачеркнати третите държави, подписали Многостранното споразумение.

Чл. 32. Забранява се изнасянето през граничните контролно-пропускателни пунктове на Република България на непопълнени бланки на сертификати "Зелена карта" освен от застрахователен посредник, който е изрично писмено упълномощен за това от съответния застраховател.

Раздел V

Задължителна застраховка "Злополука" на пътниците

Чл. 33. (1) Превозвачите, извършващи обществен превоз на пътници с начална и крайна точка на пътуването на територията на Република България, сключват задължителна застраховка "Злополука" на пътниците при възникване на застрахователен интерес. Възникване на застрахователен интерес е налице от датата на получаване на разрешително за извършване на обществен превоз или от датата на изтичане на сключен застрахователен договор за тази застраховка.

(2) Договорът за задължителната застраховка "Злополука" по ал. 1 се сключва за срок не по-кратък от една година.

(3) Изискването по ал. 1 се отнася и за превозвачите, чиито средства за обществен превоз са спрени от експлоатация от съответните държавни органи, след като отново бъдат пуснати в експлоатация с разрешение на тези органи.

Чл. 34. Застрахователната полица по задължителна застраховка "Злополука" на пътниците освен реквизитите по чл. 184, ал. 3, т. 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10 и ал. 5 от Кодекса за застраховането следва да съдържа и:

1. наименование на застрахователя;

2. седалище и адрес на управление, като застрахователите от трета държава, извършващи дейност чрез клон в Република България, посочват седалището и адреса на управление на застрахователя в третата държава и на клона в Република България;

3. номер на акта на компетентния орган, с който е издаден лиценз за извършване на застрахователна дейност, като застрахователите от трета държава, извършващи дейност чрез клон в Република България, посочват номера на акта на компетентния орган по седалището на застрахователя в третата държава и на компетентния орган в Република България;

4. ЕИК за застрахователите със седалище в Република България, съответно номер на регистрация в търговски или друг подобен регистър за застрахователите със седалище в държава членка или в трета държава;

5. името и адреса, съответно наименованието, седалището, адреса на управление и ЕИК, съответно номера по БУЛСТАТ на превозвача на пътници със средства за обществен превоз;

6. поредния номер на застрахователната полица, образуван по реда на чл. 40, ал. 2.

Чл. 35. Застрахователят е длъжен да снабди превозвача с удостоверение за сключената задължителна застраховка "Злополука" на пътниците за всяко превозно средство на превозвача, което трябва да съдържа обстоятелствата по чл. 34 и срока на валидност на застраховката. Превозвачът е длъжен да постави удостоверението на видно място в превозното средство.

Чл. 36. (1) При настъпване на застрахователно събитие превозвачът е длъжен да уведоми застрахователя. Уведомяването може да извърши и пострадалият пътник или трето лице. Превозвачът е задължен да състави акт за злополука на пострадалия пътник с подробно описание на случая. Препис или фотокопие от акта се представя на застрахователя в 10-дневен срок от настъпването на злополуката. Акт за злополука може да не се съставя, ако тя е отразена в акт на компетентен орган по контрола на съответния вид транспорт. В този случай превозвачът снабдява пострадалия пътник или ползващите се по чл. 38 лица със заверено копие от документа по предходното изречение.

(2) Застрахователят е длъжен да приеме и регистрира с входящ номер и дата всяко уведомление за настъпило застрахователно събитие, както и всяка претенция, и да регистрира с входящ номер и дата на представяне всички документи, удостоверяващи основанието на претенцията и размера на вредата, включително и датата за явяване за преглед на пострадалото лице.

(3) Явяването за преглед на пострадалото лице се удостоверява с протокол за преглед или протокол за явяване, на които е вписана датата на явяване.

(4) При поискване застрахователят е длъжен да предостави на пострадалото лице заверено копие от общите условия по застрахователния договор и заверено извлечение от полицата, съдържащо информацията по чл. 35, както и други клаузи, които имат значение за определяне и осъществяване на правата на пострадалото лице, ако такива са договорени, без да се нарушава застрахователната тайна.

Чл. 37. (1) За злополука се счита всяко събитие, станало не по волята на застрахованото лице, настъпило по време на пътуване (включително при качване или слизване от превозното средство), което в резултат на внезапни и непредвидени действия или причини от външен произход в срок до една година от настъпването му е причинило

покрит риск смърт или трайна загуба на работоспособност на застрахованото лице. Покрит риск е налице и когато трайната загуба на работоспособност е определена по установения ред след изтичането на едногодишния срок от настъпване на застрахователното събитие и се намира в причинно-следствена връзка с него.

(2) За покрит риск се считат също:

1. изкълчванията, обтяганията или скъсванията на тъкани, причинени от внезапно налягане на собствени сили;

2. инфекциите, при които заразната материя е проникнала в организма на пострадалото от злополука лице;

3. телесните увреждания или смъртта, настъпили по време на превоза при спасяване на своя или на чужд живот или на имущество.

Чл. 38. (1) При смърт на застраховано лице, настъпила вследствие на злополука, покритата по застраховката, застрахователят изплаща застрахователната сума по договора.

(2) При трайна загуба на работоспособност на застрахования се изплаща такъв процент от застрахователната сума, какъвто е процентът на трайната загуба на работоспособност.

(3) Процентът на трайна загуба на работоспособност се определя от ТЕЛК или от застрахователна експертна комисия съгласно списък на травматичните болести и увреждания на застрахователя след окончателно и пълно стабилизиране на уврежданията на застрахования, но не по-рано от 3 месеца и не по-късно от една година от датата на събитието. Застрахователят не може да откаже плащане, когато ТЕЛК или застрахователната експертна комисия се е произнесла след изтичане на едногодишния срок. При загуба на крайници или други човешки органи процентът може да се определи и без да се спазва тримесечният срок.

(4) Когато застрахованото лице е имало определен процент трайна загуба на работоспособност преди настъпването на злополуката, този процент не се взема под внимание при определяне трайната загуба на работоспособност в резултат на злополуката.

(5) Застрахователната сума или съответната част от нея се изплаща на увреденото лице, а при смърт на пострадалото лице – на законните му наследници.

(6) При смърт на непълнолетен, ограничено запретен или нетрудоспособен, който няма наследници, застрахователната сума се изплаща на лицата, които са го издържали.

(7) Когато застрахованото лице, съответно неговите наследници, не са навършили пълнолетие или са запрети, застрахователното обезщетение се внася на тяхно име в търговска банка, която извършва дейност в Република България, за което застрахователят писмено ги уведомява.

Чл. 39. (1) За изплащане на застрахователната сума или на съответна част от нея на застрахователя се представят следните документи:

1. писмено искане;
2. билет, карта или друг документ в оригинал, доказващ, че пострадалият е бил пътник;
3. документ по чл. 36, ал. 1;
4. препис от акта за смърт и удостоверение за наследници в оригинал или протокол на ТЕЛК;
5. болнични листове, протоколи на ЛКК и други документи, както и обяснения, поискани от застрахователя.

(2) В случай на изплатено обезщетение за трайна загуба на работоспособност в резултат на злополука и последваща смърт на застрахованото лице до една година от датата на злополуката дължимата застрахователна сума за смърт се намалява с размера на изплатеното обезщетение.

Раздел VI

Единна номерация на застрахователните полици по задължителни застраховки "Гражданска отговорност" на автомобилистите и сертификат "Зелена карта", гранична застраховка и "Злополука" на пътниците

Чл. 40. (1) Застрахователни полици по задължителни застраховки "Гражданска отговорност" на автомобилистите, сертификат "Зелена карта", гранична застраховка и "Злополука" на пътниците имат единна унифицирана номерация за всички застрахователи, която се генерира от Информационния център на Гаранционния фонд.

(2) Поредният номер на всяка застрахователна полица по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и по задължителна застраховка "Злополука" на пътниците съдържа:

1. BG – код на държавата в системата на "Зелената карта";
2. ZZ – уникалният идентификационен код на застрахователя, предоставен от Гаранционния фонд, състоящ се от две позиции;
3. I – вида на застраховката;
4. YY- годината на начало на застрахователната полица, последните две цифри от съответната година, през която влиза в сила полицата;
5. 999999999 – поредният номер на полицата, състоящ се от девет позиции.

(3) (В сила от 5.05.2015 г. - Дв, бр. 90 от 2014 г.) В случаите, когато към полица по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите се издава сертификат "Зелена карта", номерът на сертификата "Зелена карта", който се записва в предвиденото поле, се формира от номера на полицата по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, към която е издадено допълнително покритие по чл. 261, ал. 3 от Кодекса за застраховането, и от индекс от две позиции, указващ поредния номер на всеки издаден сертификат "Зелена карта" към съответната полица.

(4) (В сила от 5.05.2015 г. - Дв, бр. 90 от 2014 г.) Поредният номер на всяка полица по гранична застраховка съдържа:

1. BG – код на държавата в системата на "Зелената карта";
2. ZZ – уникалният идентификационен код на застрахователя, предоставен от Гаранционния фонд, състоящ се от две позиции;
3. FI – вида на застраховката;
4. YY – годината на начало на застрахователната полица, последните две цифри от съответната година, през която влиза в сила полицата;
5. 999999 – поредния номер на полицата, състоящ се от шест позиции.

(5) Поредният номер на сертификат "Зелена карта", който се издава заедно с гранична застраховка, съвпада с поредния номер на полицата на гранична застраховка и се вписва в поле 4 на сертификата.

(6) Когато знакът по чл. 10 е отпечатан по реда, установен от Министерския съвет за отпечатване на ценни книжа, се счита, че задължението по чл. 261, ал. 1, изречение второ от Кодекса за застраховането е изпълнено.

Раздел VII

Отчитане на задължителното застраховане

Чл. 41. (1) Всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, гранична застраховка и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Република България, предоставя на Информационния център на Гаранционния фонд в реално време (едновременно с извършване на съответното действие) по електронен път данни за:

1. сключените и за прекратените застрахователни договори за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Република България;

2. издадените сертификати "Зелена карта";

3. обявени за невалидни сертификати "Зелена карта" по реда и при условията, определени от Национално бюро на българските автомобилни застрахователи съгласно Правилата на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи за сертификат "Зелена карта" и гранична застраховка.

(2) Данните по ал. 1, т. 1, 2 и 3 съдържат информация, определена с решение на комисията въз основа на предложение от управителния съвет на Гаранционния фонд. Данните се подават по начин и във формат, определен от управителния съвет на Гаранционния фонд във връзка с изискванията на системата за автоматизирана обработка на информацията, като се гарантират автентичността и сигурността на подадените данни. С оглед изпълнение на функциите на Гаранционния фонд и на Национално бюро на българските автомобилни застрахователи или за целите на издаването на застрахователните договори по решение на управителния съвет на Гаранционния фонд могат да бъдат събирани допълнителни данни от застрахователите.

(3) Всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в Република България, представя на Информационния център на Гаранционния фонд списък на представителите си за уреждане на претенции по чл. 269 от Кодекса за застраховането и го актуализира в срок 15 дни от датата на извършване на промяна на съответното обстоятелство.

(4) Всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или застраховка по т. 3 от раздел II, буква "А" на приложение № 1 от Кодекса за застраховането в Република България, представя на Информационния център на Гаранционния фонд ежедневно данни за:

1. пътнотранспортните произшествия и участниците в тях, за които е уведомен към края на предходния работен ден;

2. стойността на предявените и неизплатени претенции по застраховки по т. 3 и 10.1 от раздел II, буква "А" на приложение № 1 от Кодекса за застраховането, за които претенции е уведомен към края на предходния работен ден;

3. изплатените от него към края на предходния работен ден обезщетения по застраховки по т. 3 и 10.1 от раздел II, буква "А" на приложение № 1 от Кодекса за застраховането.

(5) Данните по ал. 4 съдържат информация, определена с решение на комисията въз основа на предложение от управителния съвет на Гаранционния фонд. Данните се подават по начин и във формат, определен от управителния съвет на Гаранционния фонд във връзка с изискванията на системата за автоматизирана обработка на информацията, като се гарантират автентичността и сигурността на подадените данни. Застрахователите предоставят информацията на Информационния център на Гаранционния фонд за произшествията, документирани с двустранен констативен протокол, във формат и по ред, определени в наредбата по чл. 125а, ал. 2 от Закона за движението по пътищата.

(6) Данните за стойността на предявените претенции, които се представят по ал. 4, т. 2, се изменят от застрахователя само при новопостъпили документи и доказателства, които водят до промяна на размера на предявената претенция. В случаите по изречение първо застрахователят подава коригираната стойност в едномесечен срок от нейното определяне.

(7) Всеки застраховател предоставя на Информационния център на Гаранционния фонд ежедневно информация за:

1. обявени за невалидни знаци по чл. 10, които са унищожени, загубени или откраднати, за които застрахователят е уведомен през предходния ден;

2. обявени за анулирани през предходния ден знаци по чл. 10;

3. обявените за анулирани през предходния ден сертификати "Зелена карта".

(8) Комисията за финансов надзор има пълен и свободен достъп до данните в Информационния център на Гаранционния фонд.

(9) Всеки застраховател, предлагащ задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в Република България, има право на достъп до данните по ал. 4 за прилагане на система за определяне на застрахователната премия според индивидуализирана оценка на риска. Условието и редът за използването на данните по изречение първо се определят с Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд (обн., ДВ, бр. 74 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 40 от 2007 г. и бр. 6 от 2009 г.)

Чл. 42. (1) Данни за прекратяване на застрахователен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Република България могат да се подават само в деня на прекратяването на договора.

(2) Гаранционният фонд обезпечава технологично изпълнението на изискването по ал. 1.

Чл. 43. (1) Освен в случаите по чл. 293 от Кодекса за застраховането Гаранционният фонд предоставя въз основа на писмено искане на застраховател:

1. обобщена информация за пазара на задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, която не разкрива сведения за потребители и моторните превозни средства, за които има сключена застраховка при конкретен застраховател;

2. във връзка с възникване и упражняване на правото му по чл. 213 от Кодекса за застраховането – сведения за застрахователя, сключил задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

(2) Информацията по ал. 2 се предоставя безплатно.

Чл. 44. Застрахователен посредник, който е получил плащане на премия или на разсрочена вноска по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и

"Злополука" на пътниците в средствата за обществен превоз, е длъжен да я отчете в същия ден, както и да преведе получените средства в полза на застрахователя в срок до пет работни дни след получаване на плащането.

Раздел VIII

Административнонаказателни разпоредби

Чл. 45. Лицата, които са извършили нарушение на наредбата, както и лицата, които са допуснали извършването на такива нарушения, се наказват при условията и по реда на част седма от Кодекса за застраховането.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. В случай че застраховател, предлагач задължителните застраховки по тази наредба, предоставя при или по повод тяхното сключване стока или услуга под каквато и да е форма, независимо от това, дали е бил санкциониран за това, или е преустановил предлагането, стойността на тези стоки или услуги се взема предвид при преценката на достатъчността на премията по чл. 65 от Кодекса за застраховането за застраховките, по повод на които стоките или услугите са били предоставени.

§ 2. Държавите, членуващи чрез своите национални бюра в системата "Зелена карта", са:

1. държавите – членки на Европейския съюз, а именно:

Република Австрия, Кралство Белгия, Република България, Федерална република Германия, Република Гърция, Кралство Дания, Република Естония, Ирландия, Кралство Испания, Италианска република, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Велико херцогство Люксембург, Република Малта, Кралство Нидерландия, Обединеното кралство на Великобритания и Северна Ирландия, Република Полша, Португалска република, Румъния, Словашка република, Република Словения, Унгария, Република Финландия, Френска република, Република Хърватия, Чешка република, Кралство Швеция;

2. държави, членуващи в Европейското икономическо пространство, а именно: държавите – членки на Европейския съюз, както и Република Исландия, Кралство Норвегия и Княжество Лихтенщайн, отговорността за чиято територия се носи от Националното бюро на Конфедерация Швейцария;

3. трети държави, подписали Многостранното споразумение между националните бюра на застрахователите на държавите – членки на Европейското икономическо пространство, и на други асоциирани държави, сключено в Ретимно, Крит, на 30 май 2002 г., наричано "Многостранното споразумение", а именно:

Конфедерация Швейцария, Княжество Андора и Република Сърбия;

4. други трети държави, а именно:

Република Албания, Босна и Херцеговина, Република Беларус, Държавата Израел,

Ислямска република Иран, Кралство Мароко, Република Молдова, Република Македония, Черна гора, Руска федерация, Тунизийска република, Република Турция, Украйна.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 3. (1) Наредба № 24 от 2006 г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и 2 от Кодекса за застраховането и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства (обн., ДВ, бр. 25 от 2006 г.; изм., бр. 36 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 55 от 2007 г., бр. 3 от 2008 г.; изм., бр. 55 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 97 от 2013 г.) се отменя с изключение на чл. 15, ал. 4 и приложения № 1 – 6.

(2) В срок до 31.12.2014 г. Съветът на Гаранционния фонд приема и предлага на Комисията за финансов надзор проект на методика по чл. 1, ал. 3.

(3) До приемане на методиката по чл. 1, ал. 3 от тази наредба се прилага методиката по чл. 15, ал. 4 от Наредба № 24 от 2006 г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и 2 от Кодекса за застраховането и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства.

§ 4. Наредбата се издава на основание чл. 255, чл. 259, ал. 4 и чл. 273, ал. 2 от Кодекса за застраховането и е приета с Решение № 149-Н от 16 октомври 2014 г. на Комисията за финансов надзор.

§ 5. За заварените случаи към момента на влизане в сила на чл. 3, ал. 1 на повече от една действащи, както и изтекли (по които са възникнали застрахователни събития), задължителни застраховки "Гражданска отговорност" на автомобилистите, застрахователите, страни по съответните договори, отговарят солидарно за изплащане на обезщетението, като увредените лица и застрахованото лице могат да искат изплащане на цялото обезщетение от всеки застраховател.

§ 6. За заварените случаи към момента на влизане в сила на чл. 25, при които за едно и също моторно превозно средство има валидно сключена застрахователна полица за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите при един застраховател и издаден сертификат "Зелена карта" при друг застраховател, както и изтекли такива (по които са възникнали застрахователни събития), и застрахователното събитие е извън територията на България, и ако:

1. събитието е възникнало на територията на трета държава, за която издаденият сертификат "Зелена карта" има териториално покритие, отговорен за изплащане на обезщетението е застрахователят, който го е издал;

2. събитието е възникнало на територията на държава членка, отговорен за изплащане на обезщетението е застрахователят, който е издал застрахователната полица по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

§ 7. Гаранционният фонд извършва всички необходими действия с оглед прилагането на чл. 3, ал. 2 и чл. 8, ал. 3 в двумесечен срок от влизането в сила на наредбата.

§ 8. Застрахователите привеждат образците на издаваните от тях полици по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в едномесечен срок от влизането в сила на наредбата.

§ 9. Управителният съвет на Гаранционния фонд приема правилата по чл. 10, ал. 4 в

едномесечен срок от влизането в сила на наредбата.

§ 10. Член 11, ал. 4 и чл. 40, ал. 3 и 4 влизат в сила в шестмесечен срок от влизането в сила на наредбата. До влизането в сила на разпоредбите по изречение първо се прилага досегашният ред.

§ 11. Застрахователите приемат и оповестяват методиката по чл. 21, ал. 3 в шестмесечен срок от влизане в сила на наредбата.

§ 12. (1) Застрахователите започват да подават информацията по чл. 41, ал. 1, т. 1 в частта гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, т. 2 и 3, ал. 4 и 7 в шестмесечен срок след влизане в сила на наредбата. До влизане в сила на разпоредбите по изречение първо се прилага досегашният ред.

(2) В срок от осем месеца от влизане в сила на наредбата застрахователите представят в информационния център на Гаранционния фонд данни за всички предявени претенции и изплатени обезщетения по застраховки по т. 3 и т. 10.1 от раздел II, буква "А" на приложение № 1 от Кодекса за застраховането, с действие на договора след 1.01.2010 г. Данните по изречение първо съдържат информация, определена с решение на комисията въз основа на предложение от управителния съвет на Гаранционния фонд. Данните се подават по начин и във формат, определен от управителния съвет на Гаранционния фонд във връзка с изискванията на системата за автоматизирана обработка на информацията, като се гарантират автентичността и сигурността на подадените данни.

§ 13. В чл. 20, ал. 1 т. 3 от Наредба № 2 от 2003 г. за проспектите при публично предлагане и допускане до търговия на регулиран пазар на ценни книжа и за разкриването на информация от публичните дружества и другите емитенти на ценни книжа (обн., ДВ, бр. 90 от 2003 г.; изм., бр. 12 и 101 от 2006 г., бр. 82 от 2007 г. и бр. 37 от 2008 г.) се изменя така:

"3. публикуван чрез интернет на страницата на емитента или когато е приложимо, чрез интернет на страниците на инвестиционните посредници и банки, участващи в публичното предлагане на ценните книжа;"